

Констатује се да су приступили оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Иван Кораћ, Сениша Филиповић, Драгутин Драгићевић, заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић, пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, те браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир за оптужене Бранка Грујића и Драгутина Драгићевића, који се јавља и уместо адвоката Сташевић Слободана, уз сагласност оптуженог Сенише Филиповића, адвокат Перковић Мирослав и адвокат Мирослав Ђорђевић, који се јавља и за адвоката Ђокић Драгана, уз сагласност оптуженог Ивана Кораћа.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **НАСТАВИ** и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок **Милица Владић**.

Констатује се да је приступио адвокат **Сташевић Слободан**.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево информација за оптуженог Славковића. Ја сам 19. априла одмах, али помешала сам са другим обавештењима, доставила допис у Окружни затвор у Београду, везано за Вашу молбу да обаве преглед и данас смо добили од њих одговор да је потребно да се обави преглед и ми смо данас послали сагласност да будете одведени на преглед код неуролога на ВМА, тако да је то данас отишло, јер данас смо добили од њих одговор да је то потребно. Ја сам истог тог дана писала њима да проверимо о чему се ради. Изволите.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви сте Милица Владић, да ли је тако? Хоћете да седнете, ако Вам је лакше?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Покушаћу да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако се уморите, Ви седите. Име Вашег оца је?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Живорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годиште које сте?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: 1942.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: У Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: У Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници, која адреса?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Војводе Путника 2/2, то ми је стална адреса, а иначе сам у Горњој Ковиљачи, задњих годину дана, пошто сам издала стан у Лозници, па сам горе, у кући на селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту нека адреса или само Горња Ковиљача?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Саве Ковачевића бр.13, 15316 Бања Ковиљача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте запослени?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, пензионер сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Наставник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставник у пензији, добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима, ја ћу Вам имена прочитати, Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Од свих тих имена само сам чула за Бранка Грујића, који је био председник општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, нисте у сродству, нисте у завади?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, ни са ким, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо Вас овде позвали да Вас саслушамо у својству сведока, па сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ја ћу Вас молити да прочитате ту заклетву која стоји испред Вас.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Милица Владић, од оца Живорада, рођена 1942. године у Лозници, има стан у Лозници, ул. Војводе Путника бр.2/2, живи у Бањи Ковиљачи, ул.Саве Ковачевића бр.13, пензионер, по занимању наставник, упозорена, опоменута на дужност казивања истине, након што је положила заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли ту један папир са неким псеудонимима, поред имена, а нема, само да видим, евентуално, да, само да видим које ћемо. Постоји одређени број сведока који су сведочили под псеудонимом, па уколико будете имали потребу да их поменете, ево молимо Вас да користите псеудоним уместо имена. Пред овим судом у току је кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на територији општине Зворник у периоду мај – јули 1992. године. Један од догађаја који се ставља на терет двојници оптужених је присилно пресељење становништва из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године, па Вас ја позивам да нам кажете шта Вам је о томе познато, да ли сте Ви такве неке људе евентуално у име Вашег Црвеног крста где сте радили, како нам кажу до сада

саслушани сведоци, прихватили, помогли нешто, учествовали у њиховом даљем одласку преко територије Југославије, изволите, чега се сећате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, председнице већа, ја бих молио да преформулишете питање или да ставите сада или следећи пута, наводном пресељењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, колега да ме не прекидате. Изволите. Ја сам рекла шта се ставља на терет. На терет се ставља пресељење а не наводно, а то, изволите.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја не знам како Ви то крстите да крстите, само знам да је дошао један господин у просторије Црвеног крста и са списковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када, о чему причате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да су дошли људи, рекао да је из Козлука и да је председник месне заједнице. Знам, чини ми се да се зове Фадил, а презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, то је на почетку рата било, таман посла када бих памтила све шта је прошло кроз Црвени крст, требала би ми бити глава не знам колика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте тада радили као шта?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Радила сам као секретар Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја сам секретар Црвеног крста од 1980., не знам ни ја које, не могу ни да се сетим. Радила сам пре тога у општини, да ли сам до 1984., 1985., 1986., не знам, не знам стварно. Седамнаест година сам радила, до 2002. године. 2002. године у децембру сам отишла у пензију, а било је протекло седамнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од 1985. године?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, тако нешто, зато кажем не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време као секретар?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да и дошао је тај човек са списковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Фадил?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да. Има он презиме Бањевић, Бањијевић, не знам, зато што не знам сигурно, не могу да кажем, зато знам, мислим да је Фадил био и рекао је да је председник месне заједнице и да је донео спискове и да су они кренули у том превозу, у транспорту за даље, да иду на друго подручје ван Лознице. Повереник за избеглице је, да ли је био ту или смо га позвали, не знам и онда узели су те спискове и обрадили и ти људи су упућени даље из Лознице. Тај господин је рекао да су гладни и онда смо им спремили оно што треба од хране, од беба па овако оне остале, колико, ја сам дала такав налог, а колико је то испоштовано, то не знам, јер је камион отишао у магацин да то натовари и онда је њих стигао и то им испоручио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где их је стигао?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Е па то не знам, негде успут, није то много сигурно било да ли је код Лознице, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тај човек је дошао када су ти људи већ прешли границу? Да ли је он рекао одакле долазе?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Рекао је да су из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате где је тај Козлук?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Знам где је Козлук, ишла сам тамо, доносила «Кисељак» воду са мојом ујном, када сам била и дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, од Лознице до Бање има шест километара, па да се иде за Козлук, ако се иде чамцем, то је ту негде близу, међутим, мора се ићи или на Шепак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На мост?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: На мост, па онда да се иде путем Босне или на Зворник, па опет да се враћа назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели те људе који одлазе?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само тај човек?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Тај човек је дошао у Црвени крст, а где су они били, то не знам. Рекли су да су у неким превозним, транспортним средствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих спискова, да ли је донео још неку документацију, писмену нешто?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, ја само знам да је повереник за избеглице те спискове, нешто су поново тамо, да ли су фотокопирани, да ли су куцали, то је био посао Комесаријата, а само је био стицај околности да повереник дође у Црвени крст тада, ваљда га је неко позвао или шта је било, ја не знам. Он је дошао тамо и тамо су обрађени ти спискови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је звао тог повереника за избеглице?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази у Лозници Повереништво за избеглице, да ли је то Комесаријат?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: У Скупштини општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Комесаријат или шта?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, тако, зове се као Комесаријат, то је један човек који се зове повереник Комесаријата за избеглице. Тако се тада звало и он је обављао те послове, државне, што би рекао свет. Ово је наше било хуманитарно и моје је било једино, то што сам чула да су гладни, понукало да припремимо то и да им дамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је требала нека лекарска помоћ за те људе, да ли су се за то жалили, да ли је било неких можда болесних, старијих?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Није ништа, ништа није рекао, никакву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само храну?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ништа тада није рекао да имају неког болесног, да им треба помоћ, да ово, да оно, само је договарао се са повереником око тога и рекао да хоће да иду даље. То знам да је тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како Вам је тај човек изгледао, како је он, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Како је изгледао? Па, био је, шта ја знам, мало онако крупнији човек, био је врло пријатан у разговору и свему и причао о томе да су имали добре односе Козлук и наше једно село Лешница, не знам лов, култура и шта ја знам, да су тако имали једну врсту сарадње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се он ту дуго задржао код Вас?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, не знам, право да Вам кажем, то је било, били су неки велики спискови, колико је то трајало, ја не знам, ја сам имала и других обавеза, јер ми нисмо имали само тај проблем, то је било нешто што је само прошло

кроз Црвени крст, а ми смо имали јако много избеглица тада и евидентираних и смештених и колективних центара и свега, тако да ја нисам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте погледали те спискове, да ли сте имали прилику да их погледате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Видела сам само да је штос спискова и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да уочите, да ли је било потписа на њима?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, колико људи је ту фигурирало укупно да прелазе, кажете, нисте их видели?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је била нека цифра, е сада да ли је 1.000 и нешто, тако нешто, чини ми се да је било преко 1.000 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте успели да причате са тим човеком о разлогу доласка преко границе? Да ли Вам је он нешто причао?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Није мени ништа причао, он је само водио разговор са повереником за избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тог човека од раније познавали?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не. Тада сам га први пут видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, из Козлука нисте имали од раније неке информације, а из Зворника?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, из Зворника су раније људи дошли и били су многи и смештени на подручју наше општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим везано за овај одлазак ових људи, да ли сте имали неку најаву, нешто?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, нама нико ништа није најавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог дана био и доктор Зоран Николић ту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је био, да је дошао нешто касније и мислим да су се он и тај човек познавали, да су њих двојица разговарали. Није, мислим, њих двојица су разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктор Зоран Николић када је овде саслушан, каже да сте Ви све послове обављали, а да је он био само једна фигура председника и да он ништа о томе не зна?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Он је председник Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, каже да је то само једна декоративна функција?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, не знам, зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Ви сте радили ту формалну страну, папирологију и то?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Папирологију Црвени крст никада није радио ни за једну, ни за један државни посао, а то је био посао Комесаријата. Значи, то је све радио повереник за избеглице и био је на телефонској вези са Комесаријатом за избеглице, повереник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ако доктор сматра да је то декорација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Ви сте контактирали са тим људима, у том смислу, Ви сте све радили то оперативно, тај део?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Нисам имала са којим људима, јер је био само тај човек и разговарао са повереником, а не са мнош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да су ту у Црвеном крсту чекали да дође неко писмо, неки допис из Београда из Комесаријата?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, то је повереник са њима контактирао, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тај повереник био, у Црвеном крсту седео?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Тада је седео у Црвеном крсту. Да ли је он био пре, да ли је њега неко позвао, ја за то стварно нисам сигурна, али знам да је он, те послове, спискове те обрађивао, са њима разговарао, али ја заиста ништа нисам око тога, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у контакту са неким од органа власти у Зворнику, везано за долазак тих људи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каже овај сведок Фадил Бањановић, за кога Ви кажете да је дошао, да су они чекали скоро два сата ту у Црвеном крсту у Лозници писмо из Београда да могу да иду даље и ми имамо тај допис Комесаријата за избеглице, ја ћу Вам то сада показати. Да ли сте Ви уопште ту примили неко писмо?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја нисам примила и Црвени крст није ништа примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај повереник, да ли сте ту, где сте Ви док су они ту? Да ли Ви одлазите кући или сте у просторијама Црвеног крста?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, ја немам везе са тим, значи ја сам била ту, чула сам ту причу и седела сам, једноставно, нисам, али нисам пратила. Не могу да пратим нешто што не радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто, можда чујете нешто случајно?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Зато што ми није то посао, ја сам чула оно што је било најбитније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде реците нам шта сте још чули?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да су људи били уморни, да су били гладни, да нису ништа јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, има ли нешто што нисмо чули?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ништа друго ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Знам само то да је повереник ту седео и контактирао са Комесаријатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каже овај сведок Бањановић да је он ту правио неку белешку, на неком допису који су они понели из Лознице, о броју аутобуса, броју камиона и тако даље. Да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Сада када помињете те аутобусе и камионе, сећам се да је било говора, да су људи били и у камионима и у аутобусима и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он ту нешто бележио на неком папиру, то не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, пре него што он одлази, куда они иду даље?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја сам само чула да треба да иду за Шабац, за Суботицу, тако сам чула од тог разговора када су они водили на крају, да иду на воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се помињало неко иностранство или нешто?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли је уопште неко помињао да они треба да иду негде у иностранство? Да ли сте Ви имали контакт са Црвеним крстом у Зворнику?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог догађаја?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А везано за овај догађај, не?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, није ми нико ништа ни рекао, нити сам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је за Вас било изненађење, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што они ту долазе, добро. Ја ћу Вам сада показати те неке дописе, па да, хоћете да дођете овде. Да ли Вам ови спискови можда нешто говоре, ови грађани, лица која излазе? Да ли је то овако изгледало?

Констатује се да се сведоку показују спискови лица која се исељавају из Козлука и Скочића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то нешто познато тако?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја Вам кажем, ја сам само видела штос спискова и нисам уопште имала их ја у рукама да сам ја то нешто могла да гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да се сведоку показује допис са печатом Штаба ТО Зворник у чијем доњем делу се налази текст руком написан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ово нешто?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: То нисам видела.

Па наводи да овај допис није видела.

Констатује се да се сведоку показује допис Комесаријата за избеглице Републике Србије од 26.06.1992. године, Штабу за прихват и збрињавање избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте овако нешто видели?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

Па изјављује да ни овај допис није видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете тамо да се вратите. Да ли се сећате, да ли је било говора о неким пасошима, да ли ти људи имају пасоше или уопште, да ли је било потребе да се о томе нешто прича?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту били можда неки лекари без граница или неки посматрачи или било ко, док је тај човек боравио ту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А доктор Николић, колико је боравио у просторијама?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, не знам, мислим да је боравио врло кратко и да је разговарао са господином Фадилом и да је после тога отишао. Ја мислим да је тако било, нисам сигурна, али мислим да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из Ваших просторија неко звао СУП Лознице можда?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је тада био на челу СУП-а?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Видоја Петровића?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете га?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он тада радио?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам шта је тада радио, али није био начелник СУП-а, не могу да се сетим ко је био начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, где су ти људи били за време док је овај Фадил био ту код Вас у просторијама? Где су чекали?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Колико сам чула, он је рекао да су они у превозним средствима били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је он ту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Док је он ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је можда овај доктор Николић ишао у полицију?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нешто ургира или тако нешто?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек деловао нешто уплашено, успаничено или је деловао потпуно смирено, нормално? Да ли се Ви тога сећате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, мислим да је био узбуђен, зато што, прво та прича, колико су у тим средствима превозним и колико су људи изнурени, гладни и то све и била је сасвим довољно да он не буде сталожен и смирен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам ништа о тој причи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: На мене је то утицало, то са тим што је рекао да су они гладни, да немају, да нису ништа јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нам нисте о тој причи причали, зашто су то изнурени, гладни, ако је то тако близу?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, не он је рекао да су они дуго у тим средствима превозним и да су гладни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Да ли је ово једини случај овакав да из Босне прелазе на територију Југославије, људи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Касније, касније је стигла група људи и са, и из Шепка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико времена?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је исто то овако изгледало или нешто другачије?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Само су, позвао је портир из, да ли је портир, ко је позвао из Спортског центра и рекао да је велика група људи стигла тамо у Спортски центар и онда сам ја, нормално, са овима отишла доле да видим, шта је то, шта треба да урадимо, јер наша је обавеза била да све људе збринемо, јер то су правила Женевских конвенција која ми морамо да поштујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да нам кажете, евентуално, што Вам је познато о овом случају?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ништа ми више није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пратили касније, шта би са тим људима?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Видела сам на телевизији господина Фадила и он је причао о томе да су изашли, да су били у Лозници у Црвеном крсту и он је тада рекао да су били у Црвеном крсту лепо примљени. То знам да је било на телевизији, мислим у Суботици када су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви можда чули неке најаве да ће тако неки људи да долазе?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, нисте имали никакву неку претходну информацију?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, кажете, од кога сазнајете да иду у Шабац?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, ту када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то прича, он или њему неко саопштава?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Повереник када разговара са Комесаријатом за избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, у нашој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким разговара повереник?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Он је позивао Комесаријат за избеглице и са њима је нешто разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, телефоном?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, разговарао је телефоном, да ли је, углавном телефоном је контактирао и није знао, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комесаријат у Лозници или на неком другом месту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Он је звао Комесаријат у Београду. Да ли је он њих успео да добије или није, не знам, само сам чула после да треба да иду у Шабац, од повереника, када је повереник рекао да треба да иду у Шабац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је телефоном звао?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Он је звао телефоном, кога је добио, кога није, то не знам. Само сам чула то за Шабац да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули разговор тај или само да је касније рекао?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Рекао је касније да треба да иду у Шабац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тог телефонског разговора?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Када су завршили све те спискове и све те, све ту папирологију, онда је рекао да иду за Шабац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали информације, да ли је тај повереник знао да ће ти људи доћи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, то нисам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, која је уобичајена процедура у таквим ситуацијама, појави вам се неко са хиљаду људи, да ли Ви контактирате неке званичне органе?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, ми него повереник за избеглице, ако није ту, њега позивамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Позивате њега, Ви никакав контакт ни са Црвеним крстом Зворника, ни са Црвеним крстом?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како се одлучујете да дате налог да се нека храна из магацина?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Одлучујем по информацији да су људи гладни, а Црвени крст је организација која мора да помогне и они који су гладни и они који су жедни и они који су неопрани, који немају храну за бебе и пелене и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли проверавате такву ситуацију, дође Вам непознати човек?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, то није непознати човек, он је био у разговору са повереником за избеглице и обавио је разговор и са председником Црвеног крста. Видела сам да се знају и нормално да Црвени крст у таквим ситуацијама припреми храну и да људима, јер наш магацин није у просторијама Црвеног крста. Онда сам морала да дам магационеру да кажем, отиди и спреми, чуо си бројку. Ја стварно и сада не знам која је бројка, али мислим да их је било преко хиљаду и сразмерно броју људи и види, распитај се, да ли имају бебе, шта имају и припреми, ако има и беба, и за бебе и за све припреми храну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када су ти разговори вођени? Кажете, обављани су разговори са?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, то што је повереник разговарао и доктор Зоран што је разговарао, тих пар реченица са господином Фадилом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, то је била једна једина ситуација? Да ли су они знали да ће ти људи доћи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам ја да ли су знали, ја мислим да нису, али не знам. Оно што не знам, не могу да одговорим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ви кажете, случајно је био ту тај повереник за избеглице?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, рекла сам, не знам да ли је случајно био или га је неко позвао или је дошао, немојте да ми говорите оно што нисам рекла.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, Ви ни са ким никакве контакте у вези тога не обављате ни пре ни после?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, јер нам није то мандат. Наш је мандат да се обратимо Црвеном крсту Србије и Југославије, међународним хуманитарним организацијама, ако немамо нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте после тога неког обавестили о овоме, Црвени крст Србије?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Обавестили смо Црвени крст и ми смо водили и књиге дежурства и вероватно у тој књизи дежурства има записано, колико је било

људи, шта је урађено, јер то је морало да се запише и мора да има налог да је то издато из магацина.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Молим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања. Ко је повереник за избеглице у то време био тамо?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је био Радичевић Стојадин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Радичевић Стојадин?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да, мењали су се, али ја мислим да је тада био Радичевић Стојадин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако доктор Николић тврди да је позван из Црвеног крста, јер су дошли неки људи из прека, ко би то могао да га позове, ако не Ви?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, да Вам кажем, ја се не сећам да сам га позвала, ако нисам ја, онда је можда позвао неко од запослених.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И ко би могао да позове повереника за избеглице, ако је Фадил дошао код Вас?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја Вам кажем да нисам сигурна да ли је седео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако је Фадил дошао код Вас, што је неспорно?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Тамо повереник или смо ми позвали повереника. Ја то нисам сигурна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, дакле у варијанти да он није био тамо?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ако није био ту, онда би га неко од нас позвао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко од вас, колико вас има?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не могу да се сетим колико нас је тада било запослених, али у сваком случају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви сами у Црвеном крсту или вас има више?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, наравно да нас има више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Има вас више?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када долази доктор Николић, пошто је дошао Фадил? Да ли је прво дошао Фадил, па је онда, ја сам Вас тако разумела?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је прво дошао Фадил, па да је после дошао доктор Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је њега неко обавестио, он је тако и рекао.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има тужилац питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже доктор да за разлику од њега, да сте Ви били плаћена особа, да сте добијали плату за то што сте радили у Црвеном крсту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Наравно да сам плаћена, ја сам то рекла одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви сте били секретар?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи, Ви сте главни у Црвеном крсту, ако сам ја то добро разумео. Да ли је био неко важнији од Вас у Црвеном крсту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Од запослених?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Није, ја сам била главна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, без Вас ништа није могло да се догоди?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Могло је ако нисам ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, били сте ту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја сам тада била ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам се још некада десило да дође 1.800 људи тако, добар дан, добар дан, ево ми смо дошли. Да ли се некада, било када, пре или после тога десило да 1.800 људи дође?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Тада нам се десило то и десило се када је изашао, када је Шепак прешао преко Дрине, па су нас позвали у Спортски центар и тамо смо затекли исто велику групу људи. Ја мислим да је тада било око 1.800 и нешто, 1.820, тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, зар није та ситуација да Вам дође 1.800 људи, ово што Вам је суд предочио, нека за Вас ипак необична ситуација, да Ви треба да обавестите некога да Вам је 1.800 људи муслиманске националности дошло у Лозницу?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Немамо потребе ми да обавештавамо никога, јер то ради државни орган. Није нам то мандат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који државни орган ради?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Комесаријат за избеглице, односно повереник у Лозници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је дошао код Вас, Фадил или повереник?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Фадил је дошао у Црвени крст. Да ли је повереник био ту или смо га позвали, не знам, али је повереник обављао те послове и те спискове гледао и све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада сигурно Ви боље знате шта је посао запослених у Црвеном крсту, кажете, да се пружи помоћ ако су гладни, жедни, па како је могуће да не одете да видите те људе којима треба помоћ? Да ли сте послали некога од Ваших или Ви да сте отишли, када Вам је 1.800 људи дошло да видите, ко су ти људи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Господине, Црвени крст је барака увучена испод једног хаустора после зграде Скупштине општине и ту је прилаз јако мали и нема простора и ти људи, та превозна средства су била негде на неком другом месту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто нисте сели у ауто и отишли да видите те људе?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Није ми мандат, господине, то ми није био мандат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, Ви као на интернету да радите, Ви то тако само?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да узмем и да пружим помоћ људима, а оно што.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате шта треба да им пружите, када их нисте видели?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Како не знам, ако је господин био и ако је рекао да су гладни и да су жедни, значи треба им храна и требају им напици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, то је после на телевизији било, тај, да ли се сећате још нечега? Какав је то прилог био на телевизији?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Само је био кратак прилог што сам ја успела да видим. Можда је било нешто више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је смисао тог прилога? Каква је порука тог прилога?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Било је обавештење да је стигао, да су стигли у Суботицу и изјава господина Фадила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од чега су, где су ишли ти људи, од чега су бежали, ако су бежали, разумете шта Вас питам, откуда ти људи ту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Знате шта, господине, ја се политиком нисам бавила нити ме интересује политика.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам Вас ја да ли се бавите политиком или не, него, не видите људе, дође Вам неко, кажете?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ратно је стање, свако је бежао где је знао и умео и где је могао и то је сасвим нормално да свако покуша да се склони, да живу главу извуче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле су они, од кога су они бежали?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Откуд ја знам од кога су бежали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да ли су бежали од војске, да ли су бежали од паравојске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја, да ли је она знала због чега су људи, рекла је да не зна.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја то не знам, јер ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ако нешто ново знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За колико времена им је требало хране? Да ли је то посао Црвеног крста да им само тог тренутка један оброк или им треба дати за неко време, е сада Вас ја питам?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ми смо планирали да их збринемо тај први оброк да добију да имају да једу људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су они пошли?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Чула сам да су пошли у Шабац. Касније сам сазнала од колеге из Шапца, да су им и они у Шапцу исто дали помоћ у храни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви контактирали, када сте чули да они иду у Шабац, да ли сте звали некога у Шапцу у Црвеном крсту?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Звала сам Црвени крст Шабац и рекла сам да долазе људи у Шабац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико људи, колико људи долази?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Преко хиљаду, не сећам се ја тачно, рекла сам Вам, знам да је преко хиљаду, али не знам колико. А знам када је Козлук, када је Шепак био, да је било око 1.800 људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала Вам.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Молим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да је рекао Фадил да су они у превозним средствима, а да ли зна где су била превозна средства?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекла је, ван града.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате, добро. Да Вас питам, ко је, мислим у финансијском смислу, то је ипак, то су нека средства, ко је наредбодавац, а ко је рачунополагач код Вас у Црвеном крсту? Ко може да, то је нека материјална вредност, морате имати књиговодство, морате водити?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, нормално.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Књиге, е, ко је овлашћен да наложи да се изда?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте, значи, којим актом?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Магационеру рекла да оде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Усмено?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Хитно да оде и да изда храну за људе и да напише налог и да, тај налог се враћа у књиговодство, јер то је била специфична ситуација, није то било нешто што се знало, што се није причало.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се то тражило, како се правда, како се правда то што је он издао?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, лепо се правда, папиром. Имате папир, пише, издато толико тога, толико тога и потписао је неко ко је то примио и то се један примерак враћа у књиговодство.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, малопре сте рекли да је нешто камион отишао, па је ишао за њима, нешто, ишао за њима, није их стигао тамо где су били паркирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са храном.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, него је нешто ишао за њима, откуд то знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, зато што ми је рекао магационер.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је било, да ли је зауставио, како им је уручио?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Рекао је да је зауставио колону и да им је уручио то што је припремљено. Тако сам од њега сазнала, нормално шта је урађено.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте сазнали од њега, да ли сте сазнали, која су превозна средства била?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Аутобуси и камиони.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово овај списак, да ли сте видели тај списак?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја немам изјаву Николића, доктора, али имам утисак да је он рекао, да је он рекао да је она ишла на тај кружни пут где су они били, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекла.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Какав кружни пут, нисам макла из канцеларије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, ја сам погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нама одговорили да немате никакву писмену документацију, у допису који сам Вам слала, сећате се тога, мог захтева?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да, ништа, само сам добила позив и једнога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре неколико месеци, када сам писала?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Пре неколико месеци ја никада ништа нисам, пре неколико месеци, ништа нисам добила. Ја сам позвана телефоном од стране госпође која није, рекла је да неће бити данас ту, мислим да се Славица зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас за позив, то је Служба за сведоке, то је небитно. Допис смо писали Црвеном крсту и одговорено нам је да немате никакав писмени траг, доказе о томе. Значи, то не чувате, то сам хтела да Вас питам, не чувате те?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Документација се чува десет година и после десет година се уништава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, хвала. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих питала само сведокињу, она је рекла да је пре доласка Фадила и ових људи, да је у општину дошло, да су дошли људи из Зворника. Који су то људи дошли?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: У општину?

НАТАША КАНДИЋ: На Ваше подручје?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Па, рекли сте нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Да је пре доласка ових људи, да су дошли људи, избеглице, не знам из Зворника и да су ту били смештени.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, то сте нешто погрешили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није, није. Шепак је после, 05. јули.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било долазака неких избеглица, пре доласка ових људи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Када је почео рат, почеле су избеглице да долазе.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, из Босне, прво из Хрватске.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било из Зворника?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Прво су из Словеније дошли, па су дошли из Хрватске, па онда из Босне.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било из Зворника?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, наравно да је било и из Зворника, било је из свих места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, па ту пратите.

НАТАША КАНДИЋ: Ви, да ли знате, колико је људи било из Зворника, колико је било смештено?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Госпођо не можете да ме питате нешто што је прошло седамнаест, петнаест година, да ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Имају подаци у компјутеру, унета имена свих људи који су прошли кроз Црвени крст Лозница. Било је прво у свескама, све уписано, писали смо у свескама, људи су чекали у ред, јер су на тај начин добијали потврде, да би могли да користе хуманитарну помоћ, јер породице које су их примиле, нису имале од чега ни да их хране, ни да их издржавају, већина тих породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите за избеглице пре овог организованог доласка, већег?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да и тако је било увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било појединачно или групно, то раније, пре овог јуна?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Када је Зворник, једног дана је био већи, неки број избеглица из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви радите, прихватите?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Прихватимо, дођу, неко од носиоца домаћинства, дође, пријави, ја сам тај и тај, имам толико чланова домаћинства, њихова имена и оно, годишта да знамо, која врста помоћи треба и то се писало и водила се евиденција и тако, на тај начин се давала помоћ. Они су добијали потврде, имали обезбеђену и здравствену заштиту и све.

НАТАША КАНДИЋ: Које су националности били ти људи?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Било их је свих националности, и из Зворника и из Хрватске и свих места.

НАТАША КАНДИЋ: Али из Зворника, из Зворника?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Из Зворника, било је и Срба, било је и Муслимана, претежно Муслимани, јер и Зворник је претежно био муслимански живаљ, тамо је био насељен, колико ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте тада радили заједно са повереништвом, Комесаријатом?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Повереник је био у општини, код нас је долазио увек када је требало да дође, када је био неки посао везан за тај државни део.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, када кажете редови су били људи код Вас, шта људи траже од Вас, а шта од Комесаријата?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Од Комесаријата могу да добију папире, а од нас могу да добију конкретну помоћ и могу исто од Комесаријата да добију распоред, ако су негде требали да буду смештени у неки колективни центар.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви знате, да ли су добијали статус избеглица?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: То је било много касније.

НАТАША КАНДИЋ: Када?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не 1992., него доста касније.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је било са тим људима, који статус су добијали када су долазили из Зворника?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Код нас су добијали потврду, такав формулар су нам рекли да напишемо, избегли са подручја тог и тог, име и презиме и имена чланова домаћинства и да им та потврда служи за добијање хуманитарне помоћи за здравствену заштиту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците ми, ови 1991. године који су долазили, да ли су добијали избеглички статус?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, тек касније.

НАТАША КАНДИЋ: Ови из Хрватске, нису добијали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојмо сада избеглице из Хрватске.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што сам хтела да покажем, добијали су 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ограничимо се на овај Козлук.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Молим Вас, немојте ме убеђивати у нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Ви да се окренете према већу, прво то, ја бих Вас молила, значи, одговарате већу, а слушате питања.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Знам, колико је било, прошло времена да су добили избегличке и не може ми нико рећи да је то 1991. године било.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само ми реците, да ли сте видели да је неко ко је муслиманске националности добио избеглички статус?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели тај документ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, 1992. године?

НАТАША КАНДИЋ: 1992. или 1995.?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Нисам, није нико добијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, већ је одговорила да тада.

НАТАША КАНДИЋ: Тада када су добијали, да ли знате за неки случај да је неко ко је муслиманске националности?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате некога ко је српске националности, да је добио избеглички статус?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Тада, у то време, не, не знам. Није добио нико, у то време нико није.

НАТАША КАНДИЋ: Касније, молим Вас, до 1995.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, 1995.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Касније су добијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, сачекајте.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само волела да нам објасните, када Вас је адвокат Тодоровић питао за спискове, рекли сте да Ви то нисте видели, а претходно на питање председнице већа, сте описали, како је то била нека гомила, како је то било, па се носило на фотокопирање. Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја сам рекла да сам видела гомилу, а нисам конкретан списак имала пред собом, да ја сада гледам како изгледа списак.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је носио на фотокопирање?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам сигуран да ли сам добро чуо, рекла је да је било пре тога неко исељавање из Шепка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него после тога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А после, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих само једно питање, учини ми се да сте нешто рекли о разговору, о садржини разговора овога Фадила Бањановића, тамо када је дошао, па је причао о неком братству и јединству, лову, поменули сте неко место на слово «Л», али нисте до краја рекли како се зове то место, да су они сарађивали, Козлучани?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Лешницу, господин је рекао да је то село Лешница и да су они сарађивали дуго година као ловци, као, да ли оно културно уметничка друштва и тако и да су ишли једни другима узвратне посете, они у Козлуку, ови у Лешницу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са ким се обавља тај разговор, са ким он то прича тако?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Он стоји човек и прича то док повереник ради ваљда неке друге послове, не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са тим људима, повереником?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је ту био и доктор овај или још неко?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја мислим да је био доктор Зоран ту још увек, јер њих двојица су се познавали, па су њих двојица мало више променили приче. Ја сам само зачурила се да су тако одједном дошли, да је дошла толика група људи и то ми је било оптерећење, како да реагујем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да су се они познавали? То Ви закључујете из тог догађаја или знате?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, како се обратио доктор Зоран њему и он доктору Зорану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, ја сам мислила да Ви имате неко непосредно сазнање.

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имам једно питање само. Сведок је рекла да су долазиле избеглице из Словеније, Босне и тако даље, разних националности. Моје је питање само, да ли су сви имали равноправан статус као избеглице код њих?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Код нас у Црвеном крсту, јесу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. И где сада живи тај повереник?

СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Колико знам, у Лозници, једино ако није отишао у пензију, па отишао у своје село. Он је из неког села у околини Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо ли још нека питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали трошкове за долазак данас и за повратак?
СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Ја сам морала да дођем аутом, а колико Ви накнаду дајете, ја живим у Горњој Ковиљачи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико бензина сте потрошили тамо, вамо, реците?
СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Па, ако неко од мушких зна «Форд ескорд-1600» колико би изашло.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Лознице, није из Зворника, из Лознице.
СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Из Горње Ковиљаче, то је на пола пута између Зворника и Лознице, тачно пола пута. Ја стварно не знам.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете, хвала.
СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Да ли могу сада мало да попијем воде?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно, и више.
СВЕДОК МИЛИЦА ВЛАДИЋ: Нисам хтела да збуњујем са водом.

Констатује се да пуномоћник оштећених Наташа Кандић напушта главни претрес уз дозволу суда.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша сведок Видоје Петровић.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ВИДОЈА ПЕТРОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Изволите. Ви сте зовете Видоје Петровић?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Десимир.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десимир. Које године сте рођени?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: 28.06.1961. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Лешница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лешница, то је код Лознице?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Јесте, општина Лозница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите у?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Исто у Лешници.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лешници.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Слабо се чује.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо се чује, добро. Која је то адреса ближа, да ли има улица?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: 26. септембра бр.135.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 135. Шта сте по занимању?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Био сам завршио Војну академију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где радите?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Председник општине Лозница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са овде оптуженима Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Синишом и Драгићевић Драгутином?
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Апсолутно ни у каквом сродству, не знам ни о коме се ради.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Видоје Петровић, од оца Десимира, рођен 28.06.1961. године у Лешници, СО Лозница, живи у Лешници, ул. 26. септембра бр.135, завршио војну академију, ради као председник општине Лозница, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Ја ћу Вас молити сада да прочитате тај текст заклетве испред Вас, наглас, наглас.
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: А наглас?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да положите заклетву.
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.
СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Молим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против ових наведених лица чија сам имена малочас прочитала. Један од догађаја који се оптужницом ставља на терет оптуженима је присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године, па да нам Ви испричате, да ли Вам је нешто познато о неким људима, евентуално из Козлука у јуну 1992. године, да ли су долазили на територију Ваше општине, будући да Вас неки сведоци овде помињу, а наиме, да ли сте Ви у то време имали неку функцију у Лозници?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Опростите, која година је у питању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992., почетак рата значи, да ли сте Ви радили у Лозници?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: 1992. године сам ја био командир полицијске станице у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког до ког периода, у ком периоду?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Овако, негде јуна, јула, августа, негде средином 1990. године сам ја дошао из Шапца, значи у Лозницу, распоређен на дужност ту и био сам негде до августа 1993. године. Потом сам отишао у Београд на Полицијску академију, где сам био начелник прве класе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од 1990. до 1993. године?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Средином 1990. до негде августа 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир полицијске станице?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и начелник?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи следећи по хијерархији?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био начелник?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: У то време начелник је био Негић, Негић Миломир или, Негић Милован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милован? На које време мислите, ово пролеће 1992. или сво време, све три године?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Мислите на њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На њега?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да, да, у то време је он био, све време је био, мислим да је све време он био начелник, не мислим, него просто, ту тако јесте, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је познато нешто од момента када су почела ова ратна дејства у Босни, да ли су неки људи долазили из Босне у неком већем броју?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Како мислите, на територију Лознице или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, на територију Лознице, да сте Ви имали везано за то неки посао? Конкретно говоримо о овим људима из Козлука. Да ли се сећате?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, знате осим оне уобичајене неке, да кажем, уобичајеног доласка људи, нешто посебно бар, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који уобичајени долазак мислите?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Обзиром да је Лозница погранична општина и да једноставно људи долазе, одлазе, пролазе кроз Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да су неки људи дошли из Козлука у јуну 1992. године?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, немам такву информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, могуће да су долазили, али кажем, ја заиста, не могу да се сетим, мислим, да је неко био, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете доктора Зорана Николића из Лознице?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био овде код нас у суду и сведочио је да је на дан тог 26. јуна 1992. године био у полицији, да је разговарао са Вама, да сте Ви тада били задужени за те ствари и да сте сада председник општине, да је било помена да ти

људи треба да иду даље, да су то људи који су дошли из Козлука, који су преко Лознице ишли даље?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, морам да Вам кажем, да заиста не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам о томе није познато?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, господин Николић није био код мене, господин Николић је лекар гинеколог. Иначе, у то време, ја мислим да је он био председник Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте, то је и он рекао.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Дабоме, неке друге информације он заиста мени није говорио. Једино што је господин Николић био мој противкандидат на протеклим локалним изборима за председника општине. Ми смо се такмичили у другом кругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то повезујете са овим?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Вероватно је желео, не знам шта је хтео, шта му је био циљ, али, овај, мислим мало је смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је уопште познато да је неки велики број људи из Козлука у јуну месецу прешао и дошао у Лозницу?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Па, ја да будем искрен, пазите овако, сада ипак са временске дистанце тешко се свих детаља сетити, али једно време је била једна већа група људи који су боравили неко време на простору Спортског центра у Лозници, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим тих људи?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, заиста не. Била је једна већа група људи, сада које је то време тачно било, ја заиста не могу да се сетим, али кажем, једна већа група људи која је прешла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете секретара Црвеног крста, ову госпођу Милицу Владић?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да, Милица Владић је у то време била секретар Црвеног крста, а иначе, против ње је био покренут кривични поступак, у време док сам ја радио у полицији, због одређених злоупотреба у раду. Била је неко време, како се то сада каже, притвор, по прописима из оног времена, тако да је из тога знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок, доктор Зоран Николић да је он био у полицији везано за ове људе, неки од њих нису имали пасоше, а да сте Ви били задужени за те ствари. Која су Ваша овлашћења као командира?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, ратна дејства, да ли сте имали неке везе уопште када дођу избеглице или не?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, никакво, ја никакво посебно задужење, значи, пазите, то је Одељење унутрашњих послова, ако посматрате организационо, има начелника, затим има једну полицијску станицу опште надлежности, чији сам био командир, има станицу саобраћајне полиције, има Одсек за сузбијање криминалитета, има Одсек за опште и управне послове и тако даље. Значи, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који одсек из СУП-а би се бавио питањима избеглица, значи, уопште прихват, смештај, обезбеђење проласка, ипак је то можда безбедно овако и потенцијално може да буде опасно, да прелази толики број људи?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја мислим, да Вам кажем, да што се тиче тих путних исправа или било чега, то је у оквиру Одсека за опште и управне послове и заједничке послове, већ како се звало, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви сте командир, да ли Ви добијате информацију око рецимо хиљаду, две хиљаде људи муслиманске националности у време рата,

прелазе на територију и сада треба туда да прођу, можда се нешто догоди успут или тако. Да ли добијате такву информацију или не?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да будем искрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би требало, ако се не сећате овог конкретног случаја, да ли би требало да знате то?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Те информације да, али неко посебно сада задужење, мислим, покушавам да се сетим тога, да је ипак главну реч, на неки начин, задужено било да се то пропрати, да се изорганизује на нивоу, значи, Секретаријата Шабац, руководство или већ, које је, значи, било задужено да то прати, пошто то нису редовне прилике и цео тај део посла не преузима, да кажемо, локална полиција, локални орган, него једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су људи на територији Вашој?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су људи на Вашој територији?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Па, сигурно се одржавао неки вид обезбеђења или нешто, значи, обезбеђење простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли се сећате тако нечега?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Сигурно је било обезбеђење, знате, обезбеђење тог простора, те локације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конвоја људи?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, те локације на којој су они привремено били смештени, одакле су вероватно упућивани у неке друге центре, прихват и смештај, значи неко време они су боравили ту. Ја сада заиста не знам колико је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај доктор Николић да су ови људи, ови људи нису били смештени, тако кажу и сведоци.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него да су чекали на обилазном путу, каже, јер су морали са полицијом да се договоре, морало је да буде обезбеђење куда ће проћи?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја се заиста тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су значи неки људи у транзиту који ту мало, пар сати чекају и пролазе даље?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја се заиста тога не сећам, кажем, оно што се сећам, рецимо да су успостављени у то време пунктови који су имали неку улогу да искоординирају, пропрате, евентуално, да учествују у неком виду обезбеђења и тако даље, јер сва та лица која пређу на територију Србије, нису била, на неки начин, угрожена. Значи, ту су просто људи, и ако су долазили, долазили да би евентуално, не знам, се склонили, били заштићени и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада имали такву неку ситуацију да неки људи треба да се обезбеде, да се пропрате према Суботици, Шапцу, према возу? Каже доктор Николић да он зна да су они отишли према Шапцу и да су онда вероватно добијали директиве где ће да иду даље, а да је лозничка полиција радила свој посао и да они то знају?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја се заиста тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Сигурно да је то било координирано све, али верујем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је лично ишао у полицију да се то убрза, да се обезбеди што пре да ти људи оду?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не знам са ким је разговарао, са мном није, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама није? Има ли питања? Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево ја ћу покушати још једном. Постоји нека реченица у исказу једног од сведока где каже да су неке банде нападале тај конвој, па је лозничка полиција пружила заштиту том конвоју, а Ви као други човек лозничке полиције, да ли о томе имате појма да се 26., 27. јуна те године нешто десило?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да Вам кажем, ја сада заиста, заиста не могу да се сетим било чега, не сећам се да је било неких напада, неких инцидената и то све. Ја сам у међувремену, значи тај период док сам био у Лозници, негде отприлике август 1990. године до негде августа 1993. године, неких седам месеци, шест месеци, сада не знам да ли је то тачно била 1991., 1992., био и на Косову, био сам у Школском центру у Вучитрну, тамо као предавач једној генерацији полицајаца који су тај курс за полицију и то и сада покушавам да, можда то није тај, али заиста се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Милоша Пантелића?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Милош Пантелић, покојни Милош Пантелић знам га, он је својевремено док сам и ја био у служби, био командир саобраћајне полиције, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом периоду?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, не, мислим да у периоду, пазите, да у периоду избијања тих, да кажем сукоба, ескалације, мислим да је он већ био отишао у пензију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензију?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Што се тиче рада, он је радио у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је радио у Лозници до рата?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Командир саобраћајне полиције, станице саобраћајне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време је то радио?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Па, све време, све време, то је радио негде до 1990. године, он је био у том општинском одељењу унутрашњих послова, 1990. године се дешава нека реорганизација Министарства, па је он, не пре тога је био у републичкој станици саобраћајне полиције, пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био у мају и јуну 1992. године, да ли знате?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви командир?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја мислим да тада сигурно није био у служби, да је био пензионисан, јер ја сам га испратио у пензију док сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата или када се заратило?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не, вероватно пре, можда 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је у Зворнику био, да је имао неке јединице? Шта о томе можете да нам кажете?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Неко време је боравио у Зворнику, неко време је боравио у Зворнику, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете о томе нешто да нам кажете, да ли Вам је познато нешто?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Сем тога ништа више, ја знам да је неко време боравио тамо, али заиста ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као пензионер, шта?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Па, не знам у ком је својству био. Он је код нас пензионисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионисан?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да и после тога и знам да је неко, сећам се да је неко време боравио у Зворнику, али заиста, у ком својству и шта, не знам

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је вођен поступак против ове Милице, да ли знате?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Поступак, после тог поступка сам ја отишао из службе, поступак је вођен, сада ћу Вам рећи, 1998. године.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ништа онда.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Почетком 1998., после тога сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега, Шалић немате? Нико нема? Добро. Ето, нисмо ни требали да Вас зовемо, али добро.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Оппростите, ако могу једно питање само?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ко ме је предложио за сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На помен Вашег противкандидата, пошто је он рекао да сте Ви били тада у полицији, да су ови људи из Козлука дошли и да је он отишао код Вас у полицију, ето. Ја сам Вам уосталом и предпочила шта је он рекао, значи, поменути сте у његовом исказу.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да ли ми дозвољавате једну реченицу због свих овде људи само да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите и две.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Ја сам то и доживео као управо тако, овај, мислим на господина Николића. Тај човек је скупљао овако потписе за мој опозив, тако да је желео да ми напаости, просто да будем виђен, да ме можда неко на уласку слика, да би то дао у штампу или тако нешто. Мислим, заиста, али ОК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ништа да бринете, верујте, лепа зграда, мало до Београда. Колико сте трошкова имали? Колико сте имали трошкова за доласак, да ли тражите да Вам суд надокнади трошкове?

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

То је све што имам да изјавим.

Сведок не тражи трошкове доласка у суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, слободни сте, довиђења.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Да ли могу да изађем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ВИДОЈЕ ПЕТРОВИЋ: Довиђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатно. Добар дан.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви зовете?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Милорад Пантић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша сведок Милорад Пантић.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА МИЛОРАДА ПАНТИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Петар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: 15.06.1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Зворнику, Тршић село, али да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите где?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Тршићу, ту где сам и рођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто ближе или само тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, село је Тршић, тако се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Молерофарбар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени негде?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Сенишом и Драгићевић Драгутином?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Поједине и не познајем. Бранка Грујића знам из виђења, пошто је он из Зворника, али у сродству нисмо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је и казна затвора до пет година. Ја ћу Вас молити да прочитате ту заклетву испред Вас, наглас, тај текст, заклињем се.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ово овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај текст ту, јесте.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Заклињем се да ћу о свом што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У свему.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели текст заклетве?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се тиме изложили некој тешкој срамоти, знатној материјалној штети или евентуално кривичном гоњењу. Овде је пред овим судом у току кривични поступак против наведених лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Тужилаштво за ратне злочине ставило је на терет оптуженима ово кривично дело, а догађаји који су овде описани у оптужници су

присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић, злочини у Дому културе у Челопеку, на пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана у Каракају, па ћу Вас ја позвати да нам испричате шта је Вама познато евентуално од догађаја који су се десили на овим местима.

Сведок Милорад Пантић, од оца Петра, рођен 15.06.1958. године у Тршићу, општина Зворник, живи у Тршићу, по занимању молерофарбар, тренутно незапослен, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато, да ли сте Ви евентуално били присутни у било ком својству на неком од ових места у периоду значи мај-јули 1992. године?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Тада сам био у резервном саставу полиције у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, од, не могу се сетити тачно, мислим да је то било 1992, почетком 1992. као резерва позвати смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и раније били резервиста полиције?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте мобилисани?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам радио у Београду, радио сам у Београду, тако да нас који смо били одсутни, овај, нису ни позивали, било шта онако нешто. Е после када су нас позвали, распоред је био нормално уз активну, полицајаца на радном месту, па где те распореди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су Вас позвали када нисте тамо? Да ли сте дошли кући или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Био сам ја кући, дођем, тамо ми је породица, тамо су ми сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само радили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, само радио у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када крећете да радите као резервни полицајац?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, не могу се тачно сетити, мислим да је негде у фебруару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре значи почетка тих дејстава?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта радите, где Вас распоређују?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, радили смо негде, некада на обезбеђењу општине, некада болнице, некада сам радио у саобраћају са активном полицијом и тако, то где треба, некада смо испред СУП-а били, некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били при одређеној некој организационој јединици ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саобраћајна служба или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, био сам са саобраћајцима, радио сам, али, знате које је било моје, само што ми кажу да урадим, тога заустављам, они раде све те послове, јер ја се у те послове нисам разумео, у те законе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте конкретно једном сектору припадали, него тако по потреби?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када сте тако радили? Да ли се нешто мења када избијају она ратна дејства?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Када је избио рат, онда смо вратили се у села своја, пошто је полицијско одељење било у Тршићу, овај и ту је био командир Цвијетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је он ту командир?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ја када сам дошао, пре, пошто, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те резервне станице?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, када је то основано. Онда смо нас неколицина отишли за Зворник, поново вратили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град одлазите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, отишли смо да радимо у град, мењали смо се, углавном, нисмо били све на једном месту, како нареди командир, тако и радиш. Е после тога смо били, значи био сам, набројали сте Ви та места, која су, био сам у Челопеку једно извесно време, на обезбеђењу тих људи који су били тамо у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам тај моменат, како ту бивате распоређени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ништа, него једноставно каже, сутра идеш у Челопек, ти, ти, ти и ти радиш другу смену, прву смену, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сазнајете, када први пут сазнајете за те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: За које људе, када први пут сазнајем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, сазнао сам када сам дошао у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они већ ту или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, били су ту, ја нисам био када су они доведени ту, ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све што знате.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не сећам се, не знам када су доведени, у току су дана доведени, али не знам тачан датум, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви дошли тог првог дана када су доведени или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: После, после, не знам како је коме падао ред да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, пре него што сте први пут добили распоред да радите доле, знали да већ има ту људи или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сазнајете Ви да су ту неки људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам знао, рекао ми је баш пре неки дан овај колега је био, Лазић, он ми је то и рекао да је он био у Челопеку, на обезбеђењу неком, обезбеђењу Дома, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лазића?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, био је он овде неки дан код Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знам, ја Вас то и не питам, питам Вас, да ли сте га виђали тамо, у Дому?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Дому?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, некада смо били скупа у смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, били смо некада, како се када трефи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисам схватила, какве везе има он са Вашим сазнањем да су ти људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Он је старији, он је старији резервиста и он је био пре укључен у то. Ја када сам дошао, ја сам укључен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте Ви укључени, да ли је он већ био раније у Дому чувар?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Откуд знам ја, вероватно да јесте био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да ли сте сазнали да су ти људи ту пре него што сте добили први пут да будете у смени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам, нисам знао, одакле ћу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ја Вас питам, Ви поменусте њега.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нисам знао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сазнајете да су људи ту смештени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Када су ми рекли да идем у Челопек на обезбеђење, због ближег преласка, доласка кући, да можемо ићи пешке кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, командир, сви који су ближе, на пример из Челопека, Тршића и ту ко је био, одатле људи који су ближе, могли ићи кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Ви долазите и да чујемо?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нормално, дођем ту на обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта затичете, кога затичете, каква је то ситуација?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, како да Вам кажем, људи су били унутра. Ја људе нисам ни познавао, не знам ниједног, значи, поименке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако, из виђења?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, можда смо се сретали, овако у граду и шта ја знам, а иначе, ја сам радио у Београду. Као дете сам отишао од куће у Београд и тако, мање познајем те људе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ушли у тај објекат?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, не, ми смо били вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, да ли сте ушли некада у тај објекат?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, па нисмо имали потребе, шта ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи били?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, углавном су били људи Муслимани, ја не знам сада, не могу ја рећи који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи, да ли сте знали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: После смо сазнали да су из Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, тако причу, у току приче, одакле су и тамо ови који су, одакле су ти људи, као из Дивича, неко каже да их је било из Куле града, а ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: И тако, то ето сам био једно време до негде, мислим да сам био до крајем јула. После сам имао проблем, повредио сам ногу, секао сам нека дрва и повредио сам ногу и онда сам био на боловању и даље ја не знам шта је са њима било, ни куда су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли шта се дешавало са тим људима за то време?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како мислите шта се дешавало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им се десило нешто, да ли сте чули да је ту неко убијен?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У току моје смене, није ништа. То сигурно смем да кажем и истину причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у току Ваше смене није, а шта сте чули да се десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, чуо сам једне прилике када сам долазио, да је долазио неки, не знам му ја име, Репић се звао, тако сам чуо, да је он вршио неке инциденте на тим људима унутра, ето, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, чуо сам од ових колега што су били у претходној. Био је на пример Јовић Цвијетко, па има, не могу се сада свима ни имена сетити, јер нисмо ми, ја сам мање са тим људима контактирао, иако сам тамо рођен. Био је, како се презива, Милан неки, Драган, откуд знам сада то. Знам имена, не знам презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ту неку цедуљицу са неким псеудонимима ту, да ли има ту неки сведок са ознаком «П»? Само бих Вас молила да не говорите та имена?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај «П» био тамо, да ли је радио?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ту нема, него на другом оном. Немојте му име читати.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај био стражар?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Чекајте да видим. Не знам ниједног овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били распоређени ту на стражи у тим сменама, колико вас је било?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, како када, зависи, некада буде три, некада четири, некада буде два, зависи када ко затреба више иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је било смена у току дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ако је била потребна полиција негде да иде на линију или нешто, онда смо радили по дванаест сати и тада нас буде мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате како је изгледала унутрашњост тог Дома?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како је унутра изгледало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ја знам тај објекат као пре, али за време, док су били ти људи ту унутра, ја нисам ни улазио. Знам да су људи излазили вани, ручали, тражили воде, пушили цигарете, ето то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали воду унутра, неку чесму, нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, нису, испред је био WC и чесма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли слободно да шетају, да излазе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Могли су да узму воде када год хоће за време наше службе. По ноћи, по ноћи, овај су били затворени због.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, због, шта знам, од те паравојне јединице, ако неко, после су нам рекли да водимо рачуна ако дођу, да не отварамо, да се обавести командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега су вам рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: После тога што кажете да је било тог инцидента, да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја што кажем?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, што сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми смо Вас, погрешно сте схватили Вашу улогу. Ми смо Вас звали да нам Ви кажете, да ли знате да су били неки инциденти?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, после тога, значи што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којега, не знам чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То што је тај Репић вршио неке инциденте над тим људима унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, које инциденте? Када је то вршио, ближе почетку Вашег боравка ту као стражара или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, за време мог стражарења није, него сам рекао да сам чуо од претходних колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим на период временски, да ли је то у почетку док сте Ви још радили или када то чујете?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Када дођем у смену, када се мењамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте били ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, једно месец и по, два дана сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих месец и по дана, у ком периоду чујете да је тај Репић упао и направио инциденте?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ако ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У првом месецу, другом, ближе почетку Вашег рада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: На почетку рата, на почетку рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не рата него кажете, били сте месец и по, два?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђивали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било на почетку Вашег боравка или на крају, то када се десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, испочетка, испочетка када сам ја долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, већ тада се нешто десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Дешавало је се испочетка одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам каже, шта се то десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Шта ја знам, каже, дошле су неке паравојне јединице, каже, ушли су тамо, људе су малтретирали, било је неког пуцања унутра, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то прича, који колега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Колеге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сигурно колеге, није сигурно неко из Њујорка, него ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Сада Вам ја рекох да знам само људима имена, могу да кажем име, али не знам презиме ниједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао да је дошао и да је неки инцидент направио?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, на пример рекао нам је директно Јовић Цвијетко, немој да пуштате, долазили су људи, правили су проблеме, тај и тај, некакав, такав изгледа, такав изгледа, ако видите, немој да отварате људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је рекао, шта су правили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Шта је направио, каже, пуцао је на људе и направио незгоде, ето то је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тог дана када вас је Цвијетко упозорио, колико су ту још људи остали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ја сам Вам рекао, ја сам био још после то време, за тог мог времена били су још и остали су значи када сам ја отишао на боловање, они су још остали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Челопеку, јесте. Е где су даље отишли, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је Цвијетко рекао, шта је тај човек урадио, пуцао, да ли је убио некога, да ли је ранио, да ли је осакатио?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Рекао је да је пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је убио некога?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, није нам рекао ништа, за те случајеве није ништа. Шта ће мени Цвијетко говорити, Цвијетко је био командир, само пренесе шта треба да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како, шта сте онда предузели када је то рекао Цвијетко, немојте да пуштате, како се то, да ли се нешто променило у том начину рада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, променило се у томе што смо морали мало више ангажованији бити и нисмо, онда смо људима рекли, ако будете, морамо вас затворити из тог разлога, никакав проблем није. Када је требало да изађу, они су на врата куцали, отворимо, људи изађу, шта треба, хоће ли у WC, хоће неко воду, неко запали цигарету и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога, да ли се још нешто десило, од када је Цвијетко то рекао?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У мојој смени није, то сам Вам рекао да се није више ништа дешавало у мојој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате у другој смени некој шта се десило, да сте Ви чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То је све што сам ја знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се после нешто десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не. Не знам да се није шта после дешавало када сам ја отишао, јер ја нисам био стално само ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви последњи пут ту били, да ли можете да определите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ко ће се сада сетити, ја сам одатле ишао и на обезбеђење болнице, па на обезбеђење суда зворничког, виталних објеката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вероватно се сећате то када сте повређени, када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, рекао сам, али већ је отишао, то је негде, рекао сам Вам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јулу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У јулу, чини ми се, почетком јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада већ нисте долазили овамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неко масовно убиство за Видовдан ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, никада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни после рата ништа?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, после рата, шта ћу после рата причати, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Цвијетко Јовић да је чуо да је у смени Мише Пантића дошао неки мајор, одвео неке људе, каже, на неко саслушање?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су га о томе обавестили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Пре свега, ја нисам био ни сменовођа, ја сам био чак обични полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да сте били сменовођа, да је у Вашој смени био неки мајор, одвео неке људе на неко саслушање?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, можда сам био иза зграде, нисмо били сви на улазу, један је био на једној страни, други на другој, трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су некада неки људи ту извођени, да негде се воде па да се враћају, негде да се саслушавају?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Чуо јесам, јесам чуо да су људе неке испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам то испричали, ја сам Вас.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу да се све сетим тачно свега, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, шта се сећате.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ето, знам да су причали као, ишли су неки на испитивање, шта ја знам, то је било, где су их даље спроводили, како, шта су радили, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада да неки дођу, било војска, било паравојска, било војна полиција, било цивили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да дође неко по њих, нисам виђао, видео сам само тог Репића једанпут, рекао сам Вам, када су рекли то је тај, онако као прошао је поред нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, прошао је само поред нас, носио је пушку, у оделу, у униформи и знам да је имао реп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој униформи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Шарена униформа маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту путем прошао?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, да, поред нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту неки људи узимани ради размене, да су их негде размењивали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам се ја петљао са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте водили неку евиденцију, неку свеску дежурства, књигу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, ништа, није нико ни водио, одакле ће је водити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, кажу ови стражари да је била свеска испод надстрешнице тамо код кафане «Јединица»?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја се у то нисам ни петљао, нити сам дирао свеске, нити сам гледао, нити знам за њу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, ништа ми није јасно. Да ли је било или Ви не знате, па је можда било или није било?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, можда је била, али ја нисам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре рекосте, није била, а сада кажете можда је била, али Ви не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, не, можда је била, ја је нисам имао. Ви сте мене питали, да ли си имао свеске, ја кажем, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вас питала, да ли је била нека свеска?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: И да ли си водио неку евиденцију, нисам, нормално да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то ништа не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којим то паравојскама говори Вама Цвијетко када каже, долазиле неке паравојске, па немојте да пуштате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ето то је тај Репић и његова екипа. Сада ја не знам имена, не знам ни њему име како се он зове, само су га звали Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате свима, да ли знате некима?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, не знам ниједном другом ни надимак, нити име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, више их је било?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, није сам он сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Ви знате или претпостављате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, било је више, пролазило само, јер од њих, значи само један је речено, каже, то је тај Репић са тим људима ишао, пролазило је њих у групи, некада пет, некада шест, некада, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ти који су улазили у Дом, то нас занима?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У току моје смене није ниједан никада ушао у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Милоша Јовановића?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Знам, па његово сам име, поменуо сам његово име, заборавио сам му презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Његово сам име мало пре поменуо, али сам заборавио презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, има у предмету неки извештај смене за дан 10. јуни 1992. године где пише да се нешто догодило, па ћу Вам ја прочитати, а пре тога да Вас питам, да ли сте Ви имали неке вође смене, значи од тих људи колико вас има у смени, па да је ту ипак неко главни у односу на ове друге?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, сви смо били исти, дођемо, ко на коју страну хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас распоређује где стојите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нама каже, на пример, Цвијетко Јовић, командир, помоћник командира је био овај Ацо Бајић, он нам пренесе и каже, ти, ти и ти идете доле на дежурство и ми дођемо нас тројица нормално, двојица, тројица, четворица, све зависи, када колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко каже где ко стоји, да ли каже неко?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ми сами себе, између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је седео неко у школи горе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, у школи нисмо имали ни потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Лазић Миленко да је он седео?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Е после, е после су они прешли у школу, ја сам већ отишао на боловање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: После, ја када сам отишао, они су прешли у школу, ту су они седели, е ту су они били. Био је Миленко, био је Цвијетко, кога се још сећам да је био, био је, не знам сада човеку знам надимак, али како се зове и он је из Челопека, не могу се сетити, Милош, знам да је и он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, у овом извештају, ја ћу Вам сада показати, дођите овде.

Констатује се да се сведоку предочава извештај о раду страже у другој смени за дан 10.06.1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прочитали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мало слабије видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ја да Вам прочитам?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ево када стојим ту већ. Де ми ово доле прочитајте ово испод, што је подвучено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са собом су одвели седамнаест.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који се представио као мајор Тодоровић у пратњи Драгана који се представио Жућиним братом и још три војника по уласку у затвор, вршили су саслушање, са собом одвели седамнаест затвореника под изјавом да те воде на даље саслушање.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: И ко је то написао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Јовановић Милош, ја Вам дадох да прочитате. Да ли Вам је позната таква нека ситуација?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су дошли неки људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили да се отвори затвор?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, нити се мени ко представљао, нити ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада чули да је неко тако долазио и тражио да се отварају врата?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Рекао сам малопре да сам чуо, да не понављам четири, пет пута, чуо сам да су људе неке одводили ради испитивања, а ко их је одвео, ја немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да су одвођени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ја нисам тако Вас схватила, да сте баш тако рекли.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добро, нисам можда дословце, једно слово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради испитивања?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ради чега су их изводили, немам појма, углавном су нама тако рекли, треба да иду да се испитују, а ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама, да ли су и Вама рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нису мени, него смо ми причали између себе, колеге, шта је било, а сада, то ми уопште није јасно ко то, како је то могао да напише за, он пре свега, то негира, да није истина, да то није његов рукопис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Зато што сам био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били са њим?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Тршићу, а он је из Челопека, село до села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, био сам, чим сам обавештен да треба да идем вамо. Он ме је питао, да ли си добио ишта, рекох, нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он знао да то није његов рукопис?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, када никада није видео ово?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он није био још на саслушању.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како није био, када је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели, чим сте добили позив?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ја сам добио позив, требао сам да дођем 23., али сам добио позив за тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: И срели смо се у Зворнику, поздравили се, шта има, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да ли је било тај дан или други дан, не знам, један дан од та два дана, три, срели смо се, где ја сада треба да памтим датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре његовог сведочења или после?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: После.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Био је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто је овај дошао на сведочење су причали.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам требао да добијем позив, али нисам добио позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није добио, него је касније добио. Каже један наш оптужени овде да је он ту неколико пута улазио, долазио по неке ту људе да их испитује, враћао, везано за оружје и тако даље. Да ли сте Ви чули за неки надимак Мајор или Торо?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварски?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишки?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, да Вам кажем, ми смо најмање имали везе са војском, а поготову са паравојним јединицама. Ви знате да војска није волела полицију и ја најмање познајем уопште те неке, чуо сам на пример за тог неког Пиварског, али не знам га, чуо сам за Нишког, али не знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, чуо сам да су ту дошли, да су неки официри, откуд знам шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у Зворнику уопште проблема са тим паравојскама?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како мислите да је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, да ли имате Ви нека непосредна сазнања? Ви сте полицајац, у Зворнику да ли је било неких проблема са тим паравојскама?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали проблема?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не. Јесте после, шта ја знам, оно, војна полиција је имала са њима проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја мислим да је војна полиција имала неких проблема са њима, ми не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега, када?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, не знам, после тога, када је било то, где да се сетим сада тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се сетили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Када је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве проблеме је имала војна полиција са паравојскама, то смо почели да причамо?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мислим да је било неке речи да је требало да се истерају те паравојне јединице које праве тих проблема и то је војна полиција решавала, пошто су они војни обвезници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви кажете да нисте имали никакве проблеме са паравојскама?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нисмо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није имала плава полиција ништа са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Проблеме никакве?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, бар ја нисам ни оне моје колеге које су са мном радиле, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неку причу да су неки полицајци ту, резервни полицајци, стражари у Дому културе убили неке затворенике који су изведени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко тако нешто причао?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже наш оптужени Славковић да су некада, када су они извели неке људе, двојица, да су их убили стражари?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Драган из Пађина, неки.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Драган из Пађина?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, Драган из Пађина није ни био у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не. Јесте био у козлучкој станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки Миша ту да је радио као стражар, као обезбеђење, осим Вас?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, једино Милош, да га не зову Мишо, не знам случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милош Јовановић?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Мића Панић?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мићо Панић, он је био мало само ту неколико дана и он је отишао у везу, радио-везу у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се ти људи хранили, да ли се тога сећате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Који људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Што су били у затвору, у том притвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Довозили су им храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, довозили су у комбију, не знам ја сада ко је довозио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему, у каквом посућу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Оне војне као мањерке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле, из ког објекта, ко кува храну?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Горе код војске, у «Алхосу», «Стандарду», како се зове, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како не знам, када смо и ми ту храну јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била храна?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, каква је била, некада пасуљ, некада кромпир, некада шта има, некада нарезак, некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било довољно?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Било је довољно увек и њима и нама и свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је било људи унутра?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам тачан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда знате да је било довољно?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, како неће бити, када увек остане иза њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остане?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Они сипају сами себи, пере свако своје оне зделице из које су јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вози у комбију ту храну, ко довози?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, како који, дежурни кувар, како који, откуд знам ко је, они су довозили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ове Ваше колеге да је то из хотела «Дрина» довожено?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Могуће је да је једно време, али ја знам када сам ја био да су ту, довозили одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Из, од војске да је се, да су кувари довозили. И ми смо се хранили у СУП-у горе у Зворнику, исто возили смо одатле храну себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали ту нека средства комуникације, неки телефон, неку моторолу, нешто?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, имао је можда командир, када је прешао горе у школу, а доле када смо били код Дома, нисмо имали ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у школи, да ли је био телефон?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесте, у школи јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У школи је био телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та кафана ту, да ли је радила?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није, само је онако била отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отворена била?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, могли смо се сакрити од кише или нечега, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да ли сте се Ви распитали, колико ће ти људи ту да бораве и зашто су ту дошли, ко је њих ту довео?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, пре свега, одакле ћемо то ми знати, колико ће они бити ту и одакле су дошли и зашто су дошли, нити сам питао, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте питали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, шта ћу питати, нити смо ми шта знали, нити су и они знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко их је довео, да ли сте питали, ко је њих ту довео?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ни то, рекао сам Вам да нисам био ту када су доведени, довезао их је аутобус, аутобусом су дошли, али не знам ко их је довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, чини ми се да је аутобус или камион, неким средством су доведени, али нисам био када су доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате ни када су напустили то место?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, не, био сам на боловању тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Могу Вам, ако хоћете да покажем ногу да видите да је сва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе. Има ли још нешто тако да би могли да се сетите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, немам шта да се сетим, то сам кратко био оно што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог сведока «М» ту, тај псеудоним «М»?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Е сада не знам да ли је то презиме, Милан, па не знам ко је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је неки човек радио у Комуналном на превозу неких лешева?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек каже да је бар четири, пет пута долазио у Дом културе у том периоду од месец дана да скупља лешеве Муслимана?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули ни видели?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ни чуо, ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био кључ од тих врата, да ли се то закључавало?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Рекао сам Вам пре, да Вам не понављам сто пута, значи, када је наређење закључа се, нормално, са чим ћемо закључати ако није био кључ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је од почетка или од тог?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, од почетка није био када сам ја долазио, није било, било је отворено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отворено?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, била врата само и људи када хоће да легну спавати, они затворе врата да не буде хладно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко покушао онда да побегне, да ли су ту људи били слободни или затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није нико од њих покушавао да побегне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да оду, да су хтели?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, сада, могли нису отићи сигурно, остали су ту да ми пазимо на њих, да буду ту, да су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били наоружани?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ми, па ја шта смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољ?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, пиштоље смо имали сви у саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први који то кажете.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први који кажете да сте сви имали пиштоље?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Пиштоље имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви кажу да су имали пушку аутоматску или ону «паповку», полуаутоматску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је једна пушка, дежурна само ту стајала код кључа. Ја нисам имао, имао сам пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нико други није имао пушку?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, једна је само пушка била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која су Вам била овлашћења са том једном пушком и тим пиштољима?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ако случајно дође до нечега, да нас неко нападне или било шта, заустави, опомене, да не би дошло до нечега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошло до нечега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, за време моје смене, рекао сам већ пет пута да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време неке друге смене, да ли сте чули да је неко имао прилику да употреби пиштољ?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, нико није употребљавао, нико није пуцао од нас, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било потребе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, није било потребе, а откуд ја знам да ли је било у другој смени потребе, али знам да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате, а знате да није?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, знам да није, да није у мојој смени, хоћу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ти људи некада неке песме били принуђени да певају, унутра, неке српске песме?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули да је била таква ситуација?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Да ли сте чули да им је неко упадао кроз онај отвор од кинопројектора?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ни то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има унутра нека могућност да се пуштају неки филмови, нека бина, нешто, у Дому?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То је било пре као, дечки смо долазили у овај биоскоп тај, као кино, како се зове, али тада је било све затворено. Ја нисам ни улазио, рекао сам да нисам у тај објекат улазио уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада напољу неке трагове крви, нечега, код WC или тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са Цвијетком Јовићем, везано за ваша овлашћења, шта да радите ако се нешто тако деси?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, он је мени сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, поновићу, опет да Вам понављам, значи рекао је да је се десило то што сам Вам рекао, да је тај Репић врло опасан и да се не дозвољава да дође, да било шта ради, значи, ако буде требало, било каквим начином, покушати обавестити мене, а ја ћу даље проследити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је проследио?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да ли је он јављао у Зворнику, откуд ја знам, нећу га ја питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему да јави?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ако се шта деси, значи, ако се шта деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Имам једно питање. Сведок је једног момента рекао да, нисам ја био никакав сменовођа, само сам био обичан полицајац, тако сте рекли, а после на питање председника већа, рекли сте, ту није било вођа смене, па да ли можете то да објасните, то је мало контрадикторно?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, значи да нисам био, нормално, није био нико, то исто понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда уопште помињете, зашто сте онда уопште у Вашем исказу спомињали, нисам ја био сменовођа, као да је неко био?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ми смо звали сменовођу Цвијетка, он је био сменовођа, то сам и рекао, командир, сменовођа, свеједно, а од нас полицајаца, није нико био сменовођа, сами смо били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам је после оног инцидента што је Цвијетко Јовић причао, да ли Вам је Цвијетко рекао, уколико убудуће неко буде покушавао да упадне, можете да пуцате у њега или тако, да ли сте имали такво неко овлашћење?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није, нисмо имали овлашћења, то нико не може ни наредити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, како сте Ви разумели то Ваше стражарско, ту дужност, да ли можете тако нешто да урадите, да ли можете да пуцате ако дође до таквих ситуација?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ако дође до такве ситуације, међутим, није дошло.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ако рецимо неко покуша, не да нападне Вас, него покуша да упадне, да напада те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам малопре Вама рекао, да изјавио сам значи, да у случају, оно што нам је рекао Цвијетко, у случају ако не буде он ту, да неко од нас, пошто нас има два, три, четири, није важно колико, неко одмах под хитно јави њему да он обавештен буде, па ће он даље прослеђивати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Начелнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, коме ће даље, ја не знам, вероватно командиру станице полиције или начелнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је у то време био начелник?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ко је био?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Начелник полиције?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Маринко је био, ја мислим, како се он презива, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте чули за неког Жућу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, рекао сам малопре да сам чуо за Жућу и за Нишког.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, није био Жућа, помињали сте Пиварског и тако даље?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како да Вам кажем, чуо сам за та имена, али не знам, видео их нисам, нити их знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Помињали сте те паравојске, виђали сте, како сте Ви знали ко је војска, а ко је паравојска, по чему?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, обично су наши људи били, ови које сам познавао, а ови који су непознати били, већински су по мени онако личили на мафију, на недефинисане личности, по мени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Униформа, да ли је била иста или различита?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, било је и различитих униформи, било је свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је некада долазио ту неки лекар, да ли је било ту неких повређених људи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није долазио, не знам, у мојој смени није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако нисте у Вашој смени ништа видели и ако се ништа није десило, када сте чули, да ли сте уопште чули шта се дешавало у Дому културе у Челопеку са тим људима, касније, касније?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Значи, када сам дошао у смену.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, касније, да ли сте уопште, да ли имате представу, данас да ли имате представу, шта се тих дана дешавало у Дому културе у Челопеку?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, ништа нисам чуо, вероватно сам био одсутан, на боловању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате шта се дешавало? Према тврдњама у оптужници и према неким казивањима која смо чули овде у судници, дешавало се за неких двадесетак дана, побијено је близу педесет људи, око педесет људи, не знам тачно, ранављених, пуцано им у руке, у ноге, одсецане им уши, скидани до гола, терани да полно опште, очеви са синовима на бини, разумете и то је

трајало тако, то није један догађај, према, кажем, тврдњама које смо чули овде. Да ли сте Ви икада у животу чули за тако што?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никада, нигде и ни од кога?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам чуо, те ствари чујем први пут од Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Први пут од мене чујете?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте позивани још негде да сведочите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Први пут сам у животу сада као сведок, никада нисам ништа ни одговарао, ни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени је интересантан онај кључ о коме сте Ви, пре тог што Ви зовете инцидента, а после ћу Вас питати шта је то било са тим инцидентом, Ви се немојте љутити ни на кога од нас, него када Вас ми питамо, Ви лепо нама одговорите и немојте том позом бежати од онога што знате. Где је тај кључ стајао или ти кључеви којим сте закључавали људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Кључ је био ту испред кафане, има једна клупица, прозор, шта је, ту је стајао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кључ од чега?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Од тог Дома културе, тако да га назовем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи да су ту само једна врата била?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Једна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била нека пријавница?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, ми смо били вани, они су били унутра, уствари, била су двоја врата, само су једна функционисала, била су ова улазна, овамо где је било пре као биоскоп, па се туда пролазило и тамо се излазило. Е сада, та врата су била затворена, улазна од асфалта, од тога није имао нико ни кључа, нити је било отворано, а ова су врата тамо споредна била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је одувек то могло да се откључа или је нешто поправљано, па је накнадно могло да се закључа?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како да Вам кажем, када сам дошао, ја сам рекао малопре, да су била врата да нису затворана. После су донели катанац и кључ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Значи, брава није била исправна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, да ли је то сада неко ставио неку резу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Тако нешто, то је направио, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је то било?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, после тог, како ја рекох малопре, инцидента, после тога када је Цвијетко рекао да је се десило, да су пуцали унутра у људе, тај Репић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, инцидент је био такав, што је тај неки Репић, неки други пуцали у људе, то сте сада рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта би са тим људима у које је пуцао Репић и неки други?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Откуд ја знам шта је било, вероватно су их одвели, да ли су, ко је рањен, можда у болницу, откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Ваш командант или тај Ваш био нешто узбуђен када Вам је то причао? Да ли је то било уобичајено да се пуца помало у људе, па онда да се, а Ви га не питате шта је било са тим људима у које је пуцано?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нисам питао, није ме ни интересовало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте могли да их штитите, а не знате ни шта се десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како мислите, како, па, како не могу да их штитим, када је речено да је пуцано у људе, да не дозвољавамо да улазе паравојне јединице, ако буде дошао неко, понављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ипак је неко рекао, био је тај, пуцао у људе и немојте више да дозвољавате да пуцају у људе, то је рекао?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, немојте дозвољавати, Цвијетко је рекао, то да се деси више, ако случајно дођу, покушајте на било какав начин да их зауставите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре Вас пита судија, на било какав начин и пита Вас, да ли сте имали Ви право да узмете пиштољ и да пуцате у тог Репића када пуца у људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Чим си имао пиштољ, ако хоћеш, могао си пуцати, то је само твоја добра воља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто нисте пуцали, односно зашто Ваше колеге пре тога нису пуцале?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, не вреди, очигледно да сведок је рекао да у његовој смени није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Било је после, он каже, после су долазили, па су одводили.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам рекао да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, било је и у другој смени, у другој смени су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, ко су ти који су долазили и одводили људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато је важно, овај је рекао, ако дођу те паравојне, да ви то спречите, значи, неко је дошао и водио људе, па ја Вас питам, зашто Ваше колеге то нису спречиле?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Откуд ја знам, зашто нисте њих питали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вас питам, да ли сте Ви причали са њима?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Са ким?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са Вашим колегама од којих сте чули да су неки одвођени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нисам причао, рекао нам је Цвијетко да то је се десило у смени и да се то више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте рекли, и после тог инцидента су људи долазили и одводили друге људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То је било у другим сменама, то сам чуо да су неки долазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви причали сада, да ли сте питали Цвијетка, шта ја да радим када дођу неки други људи и хоће, више сада не пуцају унутра у те људе, него хоће да их воде негде, да ли сте Ви питали Цвијетка шта да радите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам Вам мало пре рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте се љутити, него одговорите ми шта Вас питам.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте питали Цвијетка, шта ви да радите када неко дође да води неке људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте рекли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да што пре, хитније обавестимо Цвијетка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте звали?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нису долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је да у његовој смени нису, није ни могао да зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко звао из те неке друге смене Цвијетка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је неко звао?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Откуд ја знам, мени нико није подносио извештаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се љутио Цвијетко па поново рекао, људи, немојте, опет су долазили?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули још неки пут да се то десило, да причају, било Цвијетко, било колеге?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам, то нам је Цвијетко рекао, ја сам то већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више никада нисте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Шта ћу чути више, рекао сам да сам био кратко ту, једно време, отишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте били месец и по, два?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, али нисам био сваки пут ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када дођете, када дођете у смену, да ли има неки колега да нешто прича или не?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, обично, обично које су колеге, на пример, дођемо, овај у смену, ту смо, шта причамо, нећемо причати о том јаду, то је већ јад био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који јад, не рекосте да се више после ишта, да сте чули да се десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, не, јад је за мене рат, то сам мислио, на то, тај рат који је постојао. То шта ћемо причати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте изводили те људе да пију воду, да пуше, да једу, да ли се неко од њих нешто жалио, да ли је био неко крвав, претучен?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нису, мени се нису жалили, кажем да људе нисам довољно ни познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не треба да их познајете да видите да ли је крвав.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, они нису, ја кажем да нисам видео, људи су излазили, значи, покуца на врата, отворено му, сам оде, наспе себи воде, оде у WC, умије се, седне, попуши цигару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ништа нисте чули ово што Вас је питао малопре судија, ништа нисте чули да се некеме ту нешто десило?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, то што сам чуо, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, од овога, што сте чули од колеге, то никада нисте чули да се тако нешто догађало?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, не знам шта да чујем од колеге, ако смо нас три, четири било, када нам је Цвијетко рекао, шта ћу ја њему причати и он мени, када знамо оба, чули смо оба од Цвијетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово што Вам је колега, члан већа прочитао да пише у оптужници и да говоре сведоци шта им се догађало. Да ли сте икада ишта од тога чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам ништа ни са ким причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово када је Цвијетко Јовић наредио да се закључава, колико је прошло времена док је он отишао после?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како мислите, па Цвијетко је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Цвијетко је наредио, од сада закључавајте и Ви, колико дуго сада, док Ви не одете, колико дана прође?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Вашег дефинитивног одласка одатле?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од тог наређења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Опет Вас нисам разумео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Једног дана је Цвијетко Јовић наредио после тих инцидената који се дешавају, да се закључава и ви од тада закључавате, а после извесног времена Ви одлазите. Кажем, колико сте још дана после те наредбе били ту стражар?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, откуда ћу знати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Отприлике?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, био сам можда, можда сам био петнаест, двадесет смена.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смена, не дана.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Смена.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У данима, колико је то дана?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, петнаест, двадесет смена, можда сам био, трећи дан долазио ту на дужност.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То значи, пута три?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Можда сам био месец дана, може да се деси да будем и три смене, једна иза друге, некада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где је било седиште Цвијетка Јовића, пре него што је прешао у основну школу, не мислим на Тршић, него на Челопек?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, он је био у резервном саставу, где су они били, да ли у станици.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, када је био командир, Ви кажете да је извесно време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу је рекао.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Био је у Тршићу, у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу, па су дошли у Челопек.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, да, у Тршићу у школи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је постојао телефон у кафани, тој ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није нико био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је била ту нека продавница?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Продавница је била, али није радила.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Изгледа да се нисмо овде разумели код овог питања. Ја сам разумео сведока да је он, да су они дошли из Тршића у Челопек, али да Цвијетку није било одмах седиште у школи, него на неком другом месту, ја сам тако разумео. Да ли чим сте дошли у Челопек, да ли је Цвијетку Јовићу седиште било у школи?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесте, ми смо слабије ишли горе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У реду. Да ли знате, да ли су претресани затвореници и да ли им је нешто одузимано приликом претреса?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, рекао сам да не знам ништа о томе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: О претресу никаквом не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате да се десило једном да је неки Нишки или неки други, да су скинули, постројили затворенике и скинули их до појаса и да су их тукли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја само знам, ја сам чуо да су они наше људе скидали који нису хтели ићи у рат.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово нисте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: За ово не и то знам да јесте тако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви, док сте били у Тршићу, били задужени са неком пушком, у Тршићу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Са пушком?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Тршићу, а шта је било са том пушком?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, када смо ишли на стражарење, значи на обезбеђење, није била потреба, значи, није била обавеза да се носи пушка, дуго оружје, ко има пиштољ, може доћи са пиштољем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Челопеку?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, зато што је била једна пушка дежурна, ту је стајала, а ми смо имали пиштоље. Е сада, ко је хтео да носи пушку, он је могао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Која је пушка стајала тада дежурна?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Некада је била ова полуаутоматска, некада је аутоматска, није било све једна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви били од првог дана када су они били ту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, рекао сам да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја имам две мале примедбе. Прва примедба би се односила на ово што Ви дозвољавате тужиоцу присутном, који јуче и данас покушава да унесе немир у овај миран ток процеса, тако што покушава да он успостави ред говорећи сведоку, немојте Ви тако гестикулирати и виче на сведока, значи то би била прва примедба. Јуче сам му ја скренуо пажњу, да он није тај који води рачуна о реду, већ то треба да буде веће и председник већа. Друга примедба би моја била та, што чини ми се, да кроз Ваше једно питање претходно, када сте предочавали, исказ претходног сведока, саслушаног дана 23.04. Јовановић Милоша, покушавате овог сведока да доведете у заблуду, тако што му предочавате да је тај сведок рекао да је дошло неко лице, из тог извештаја, одвело седамнаест људи. Тај сведок то није рекао, он је то значи оповргао, рекао је да то никада се није десило и да није тачно, значи и моја примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја му нисам предочавала исказ сведока, него извештај, колега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте њему прочитали, али коректно би и правилно било да сте му рекли, додуше тај сведок не потврђује ово, значи да ми не доводимо човека у заблуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још примедба?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Питање бих једно, питање бих једно поставио сведоку. За време док сте били тамо на том обезбеђењу у Челопеку, да ли сте ишли и на друге те задатке неке, нисам довољно разумео?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте, значи било је и других обавеза полицијских?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам рекао, значи, некада будем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, нисте увек били?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Некада сам био у Зворнику, некада у станици, у болници, где те распореди на обезбеђење, све зависи по потреби.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, међутим, ако случајно је већ одговорено на то питање, колико их је било у смени полицајаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорено, одговорено, неодређено, читаћете.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Неодређено, тачно.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А о коме је то овисило, ко је вршио распоред тих полицајаца?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, Цвијетко Јовић, ко ће други.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код преузимања тог задатка, кажете, када сте пребачени тамо, шта је Вама речено и да ли Вам је речено, која је Ваша тачно улога?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Која је тачно улога?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, да обезбеђујемо људе који се налазе у том објекту.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте Ви као резервни полицајац сматрали под тим да се обезбеђују људи у том објекту?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ето, малопре сам рекао, да не понављам, значи да их не би неко напао или да не би људи били малтретирани, што се то десило, то је био наш задатак.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то подразумевало спречавање сваког неовлашћеног уласка лица?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесте, није смео нико ући без одобрења Цвијетковог, да нам је рекао, то је се десило и немој нико да улази, ви мене обавестите, без мог обавештења нико.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја сам питао, да ли Вам је то речено када сте преузимали задатак обезбеђења, да је Ваш задатак обезбеђење и спречавање?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, ја Вам кажем, нама је то речено већ чим дођем на посао тај, да смо дужни да обезбеђујемо то, те људе. Нисам ја само ту радио, ја сам, рекао сам, био сам некада у СДК, банка, обезбеђење банке. Ако неко дође да нападне банку или шта да уради, да поломи, полуца, да нарушава тај јавни ред и мир, да заштитим, ако сам немоћан, да обавестим.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико сте Ви у тој полицијској станици имали аутоматског и шта сте све имали од оружја?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, имали смо, шта смо имали, имали смо оружје све.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: На почетку је било и полуаутоматских пушки и аутоматске, после су биле све аутоматске, полуаутоматске су се вратиле у станицу, а аутоматске пушке смо задужили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте после тог догађаја за који сте чули и тако даље, у погледу обезбеђења самог објекта, да ли су предузимане некакве, ајде да кажем, јаче мере обезбеђења и тако даље, промена или појачана стража или било шта тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, рекао сам, зависно од потребе, ако је негде потребна полиција да иде на испомоћ, ако је негде линија пукла или негде да се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, нисте ме очигледно схватили.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Никада нам нико није предочио да каже, појачано је обезбеђење и предострожност мора бити јача.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете, то Вас је и заменик тужиоца питао, кажете, чули сте да је то, да се десило то, да је био неки, да је скренута пажња да тај не сме да приђе и тако даље. Е сада, после тог догађаја, да ли, када је Вама то речено, да ли, ја Вам говорим само о Дому културе, да оставимо сада линију, било шта, да ли су предузимане некакве јаче мере обезбеђења, дакле, Ви кажете, било вас је оволико, па не знам, два, три или пет, како када, да ли после тог догађаја су предузете јаче мере обезбеђења?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, сада сам Вам то рекао, малопре, то је нормално, чим је рекао да више не сме нико ући, да поведемо рачуна о томе и да не смемо никоме дозволити да уђе, да га морамо обавестити на било какав начин, значи, чим је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, осим тога, пита Вас, осим упутства, да ли још нешто конкретно?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да ли он сада каже, морате имати аутоматске пушке, ставићете овде, не знам, пушкомитраљез?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више људи, више оружја, то Вас пита?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Линију обезбеђења ћете помакнути напред или тако даље, више обезбеђења, да ли се сада ту нешто дешава у том смислу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Било је у неким ситуацијама значи, ако се дешава негде нешто даље и остало, онда каже, момци, понесите пушке, а када је мирније стање и нема негде некаквих.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас доводим само у контекст овог догађаја, а Ви мене опет враћате на линију. Ја Вас питам, у вези обезбеђења Дома културе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Што се тиче Дома културе, ми нисмо имали потребе више, више вршити будност, нема потребе, али је само било, кажем Вам, значи, ако је негде неко нападнута линија или нешто, онда смо морали имати ми оружје.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада кажете, ми нисмо имали потребе вршити будност, а чули сте да је тај Репић ушао тамо, па да ли је неко поред Вас лично могао да прође, а да га Ви не зауставите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добро, реците Ви мени, како, како смо ми могли зауставити тог Репића, када је њему било свеједно убити и мене или било кога. Ја Репића уопште не знам, нити он мене, нити ја њега. Ја сам за њега био полицајац плавац.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли сте Ви Цвијетку Јовићу рекли да Ви не можете да извршите тај задатак?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисмо, него смо му рекли да ћемо јавити и доћи ће интервентна јединица која ће решити проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ћете јавити, када се нешто већ деси?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, не, ако буде пошао да нападне, да уђе, да нас натера, да можемо да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте ви у СУП-у имали вашу интервентну јединицу?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Интервентна полиција?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како да не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имали сте значи спремну интервентну да се обрачунају?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Има и данас дан, господине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вас не питам данас дан, ни за Београд, ни за Зворник, ја Вас питам, тада да ли сте имали интервентну?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Има увек јединица која је постојала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За те задатке?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Момци, јесте за било шта да се деси у граду, не само за те ствари.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За било шта да се деси у граду?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Било какви прекршаји.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, у станици полиције, да ли сте имали телефонску линију, телепринтере, било шта?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Телефонску линију јесмо имали, имали смо радио станице.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Која је Ваша била комуникација, Вас са обезбеђењем и са полицијом? Да ли сте имали некакву комуникацију електронску, техничку да кажем или чисто путем курира, да неко оде и тако?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Курир-командир.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Курир-командир, хвала лепо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само још да се надовежем на питање колеге Шалића. Обзиром да због потребе на терену се нешто догађа, па је потребно да из Ваше јединице оду на линију фронта и због тога се Ваше страже, дужина стражарења продужава некада и до дванаест сати, то сте Ви рекли, а да ли Ви имате увида, уствари, да ли је то била стална јединица Челопек која је обезбеђивала тај затвор или се то мењало са других терена?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Са тим у вези, да ли Ви имате увид, када Ви нисте у смени, да ли су то били људи из Тршића, ове што Ви знате да су били стражари или су то могла да буду нека лица за која Ви нисте знали да су раније били стражари у Челопеку, да су дошли са неких других терена?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, рекао сам да је у принципу, су имали приоритет људи који су ближи тог места.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, ја Вас питам, да ли Ви имате сазнање да је таква могућност постојала, да је постојала могућност да неко из друге јединице буде стражар?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Челопеку није била друга јединица.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не друга јединица, него да из неке друге јединице дођу? Поменули сте конкретно за овог Драгана, да знате да он није био стражар у Челопеку, а да ли можете да будете сигурни да он у некој смени није био у тим изванредним ситуацијама, када је био мањак људства?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Он је био у Козлуку, радио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Кажем, да ли можете да будете сигурни да није био када Ви нисте у смени, не знате ко је у смени тада?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, то је држала јединица зворничка, из зворничке станице полиције и то је оделење ишло, мењало се, значи, некада одемо ми, али су у принципу били људи Тршићани.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Шта то значи из зворничке станице милиције, ко из зворничке станице милиције, шта обезбеђује, само Челопек или нешто друго?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Козлук је имао станицу, оделење станично полиције исто под надлежности Зворника и ту су били момци који су били такође ближе те станице и долазили, а ми смо били ближе у Челопеку и долазили смо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Није ми јасно ово за зворничка, да ли то значи да та зворничка обезбеђује Челопек или има још нешто, неке друге затворе који су у самом Зворнику?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Зворнику ја не знам за, ми нисмо обезбеђивали. Чуо сам да је била у тој Циглани, али то је војна полиција обезбеђивала.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, конкретно.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То нисмо ми обезбеђивали.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У затвору, у самом граду Зворнику, у «Новом извору», Суду за прекршаје, да ли је неко из те јединице могао у тим изванредним ситуацијама да?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У Зворнику није био тај затвор који је обезбеђивала полиција та.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само још једно питање. Да ли је, Ви кажете били сте ту месец и по два, за то време, да ли је било када стражар се супротставио некоме ко је хтео ту да уђе од ових, а да Ви то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ето, то сам чуо лично од Лазић Миленка, да је се он супротставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Он ми је рекао да им није дао ни кључ и рекао је да не може да улазе унутра, да ће обавестити командира и да су се вратили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оно што је колега Перковић покушао да пита, питао је, па мислим да није расправљено до краја, Цвијетко Јовић је наредио да се закључавају врата, да ли им је наредио да носе пушке на дежурству, тада када им је наредио да закључавају, да је једна од мера да носе и дуге цеви?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није, није, нама ништа није рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само закључавање?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Закључавати, пиштољ смо имали код себе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Пушка је била тамо, рекао сам где и могао је носити ко хоће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У реду, у реду.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: То сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву помињете војну полицију на Циглани? Шта је то било на Циглани?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, били су и ту људи ваљда затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворени?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Колико ја знам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како не знам, па чуо сам, причали су ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили ту Каракајем или?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, прођем аутобусом када сам ишао на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам, како ћу, нисам ни долазио тамо, како ћу их видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, прођем аутобусом, шта онда видите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Видим, људи, тамо су људи затворени у Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их видите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, виђао сам их, раде, чуо сам да су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко њих обезбеђује?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то војна полиција, која формација?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, зворничка бригада, ја не знам сада, војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко затвори те људе?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај оптужени наш Славковић да су они ту улазили потпуно слободно, да он има неки папирић, а да је тај неки Пиварски и Нишки, да су они имали специјална овлашћења да могу да уђу свуда и да изводе људе ради саслушања, да је он, такође добијао списак са именима лица која је изводио из Дома културе у Чelopeку?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: У мом присуству, нити су ми долазили, нити знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за тако нешто, да Вам каже неки колега, ето, дошао неки, има папир и ја сам морао да пустим, да уђу, да испитују?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, да је било, да је било, значи, били би обавештени и ми да постоје ти људи, али мени нико није рекао, мени није лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ама, човек каже да је радио, да ли Ви слушате шта ја причам?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Који човек је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени каже да је улазио са специјалним овлашћењем и он и његов шеф Пиварски и каже, ја сам улазио, али имао сам овлашћења да испитујем, ја сам био војни полицајац?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мени то нико није рекао да постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мени није ни познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек каже улазио и ту био неки стражар? Да ли је било некада да нема стражара?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Није никада било да нема стражара, могуће да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми покажемо стражару и стражар каже, изволите?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Али ја нисам ту био присутан, нити ми је ко рекао да има таквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам није рекао да је тако неко долазио са овлашћењем да испитује?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, мени није то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже да тог једног затвореника су убили стражари, а на другог је пуцао неки Стјепановић Драган, звани Мали из Пацина, син Воје, Драган Мали и сведоци причају, ови оштећени да је био неки Драган Мали, Драган Велики, касније у другим затворима, стражари, један крупан, један ситан?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја само једног Драгана знам, тог Малог не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ког знате, Великог?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Тог високог Драгана из, ја мислим да је он из Роћевића, чини ми се да је, е њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Малог баш не знате?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени, да ли имају питања? Немају, добро. Господине Славковићу, хоћете да изађете?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ево овде на страни 41 транскрипта о Вашем испитивању, рекли сте, затвор је чувала милиција плавци и упамтили сте једног Мишу као вођу смене. Да ли је то тај Миша?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не могу да се сетим човека, можда јесте, можда није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, само, он је био Миша и онај Милош Јовановић, да није онај од понедељка, Милош?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не могу да се сетим, не бих познао сада после толиког времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажете да сте упамтили, ја зато рекох.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Али име ми је познато, да је био неки Миша. Тада су ми тако рекли, само да је Миша ваљда тај ко је главни био тамо, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како главни?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, који је, каже, морао да отвори, питајте Мишу, тако су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли отвори тај Миша за кога не знате да ли је овај?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, отвори, да, отвори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отвори?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта му Ви показасте?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то папирче, то да имам налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овлашћење?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какво је то папирче било?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, овако, написано, командант Пиварски, да се лице то и то изведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рукописом Пиварског?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, извести то и то лице?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки потпис, печат, нешто?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа, само Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и тај Миша каже?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа, он погледа, сада не знам да ли је то тај човек или овај други, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који други?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онај што је био прекјуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милош?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам личи да је он?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам, не могу да се сетим, давно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овај од понедељка или овај данас, нема трећег?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам сигуран.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Био је Мића, то је слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је рекао Миша, не Мића.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, Мића Панић, па можда меша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миша, Миша. То је оптужени који прича ово што Вам ја говорим.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја човека не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Стјепановић, тај Мали Драган, да ли је он радио као стражар или је ту као, пита Ваш бранилац да ли је могуће да је он нешто упао?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Радио је као стража и још једно сам упамтио, да је он био најмлађи тада од стражара и да за то зна цео Зворник, да се лично његов отац хвалио, каже, ено они стражари свих, има мој син најмлађи, није имао ваљда ни двадесет година, најбољи стрелац као од њих, у том смислу. Био је најмлађи стражар у то време и био је мали, низак растом. И то можете, имате и оног, ту Муслимана који је давао овде изјаву, који је био у Дому када је рекао да је чуо, мали, бежи, па су се после чули пуцњи, чули сте тог Муслимана који је био у Дому, што значи да је то истина, да се поклапа са мојом изјавом. И тај је први погођен одмах, овај други је након неких стопедесет, сто метара, не знам тачно, пуцао је баш тај дечко, млад дечко, најмлађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви нисте чули за такву ситуацију?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А то зна цео Зворник, ја њих разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није човек можда из Зворника.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро, то зна цео Зворник, ја њих разумем, они се бране да не буду они оптужени, нормално да неће да призна, а то се зна, то зна цео Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате да га питате нешто можда, везано за Вашу одбрану и за његов исказ? Немате? Добро, ништа, хвала.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Толико. Довиђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја? Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам који други ту.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове данас за долазак у суд?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Имао сам, како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, чиме сте дошли?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутом? Да ли тражите трошкове за долазак?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па, нормално, дошао сам из Црне Горе још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ми не можемо сада из Црне Горе да Вам плаћамо.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: И губим и посао, ја сам приватник, ја радим приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове доласка у суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тражите трошкове, па ће Вам суд одредити?

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Шта да Вам кажем, колико сте давали другима, дајте и мени.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, слободни сте, хвала, можете да идете, довиђења.

СВЕДОК МИЛОРАД ПАНТИЋ: Довиђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо добили предлог колеге Ђокића, један само доказни предлог за вештачење душевног здравља оптуженог Кораћ Ивана. Других предлога?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имаћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, колега?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добићете, што се тиче мене, добићете пре следеће ове цесије заказаних суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За мај?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо за мај да Вам доставимо предлог за сведоке, то су последњи дани у мају, она недеља, последњи дан је 01. јуни, то знам, од 28. маја до 01. јуна. Кажите, колега?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, мислим да сам то већ предлагао, истицао тај доказни предлог, али мислим да је то нужно, с обзиром на диспозитив јавне тужбе, да не би путем сведока ми утврђивали када је формирана бригада, када је формирана Војска Републике Српске и тако даље, ко је био у тој, да не би губили време на утврђивању тих околности, ја предлагем да прибавите из Хага комплетну документацију која се односи на зворничку бригаду, њено формирање, постављање командног кадра 1992. године, до августа, Источно-босански корпус исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Хага, то је широк појам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је широк појам, из Хага да прибавим, из ког предмета?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, председнице већа, ја не знам од кога смо добијали ове транскрипте, Ви то знате, из Хага, нећемо из Трибунала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите из овог предмета, све смо добили што је било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, имате предмет Пандуревића, па распитајте се, ја не знам одакле је, да ли постоји та документација.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, да ли имате нешто прецизније да знате?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је Хаг прикупљао те податке, да постоји документација, ако не, тражите од Војске Републике Српске, јер је то нужна документација да би ми овде могли да разговарамо и данас, сутра Ви да одлучујете о неким питањима која се наводе у оптужном акту. То је нужно, не да нам сведоци говоре ко би могао тамо да командује, када је, ко је, шта је, да ми тачно видимо, ко је био када командант, докле, која су била задужења и тако. Ето, то је предлог.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предлог?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имаћемо ми још, што се тиче персоналних доказа, наравно да чекамо да јавна тужба изнесе све своје доказне предлоге.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнео је колега већ има два месеца.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ето, када поступимо по томе, лако ћемо ми предложити сведоке, позив за сведока је осам дана и десет дана, али ја Вас молим да ову документацију која је хитна прибавите.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И следећи је предлог, од Међународног Црвеног крста из Женеве, тражите податке, јер морају да постоје управо за иселење Козлучана. Значи, примитак њихов у Мађарској како је ишао, када су они обавештени о свему томе и тако даље и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још нешто, немате?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи, а следећи се заказује за:

28., 29., 30. и 31. мај и 01. јуни 2007. године,
са почетком у 9,30 часова.

Распоред саслушања предвиђених сведока, странкама ће бити писмено достављен.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА